

IV. Sager behandlet af udvalgene.

A. Sager under juridisk udvalg.

1. *Vildtkollegium, dyrefredning, jagttider, naturparker (A 106)*

Ved rekommandation nr. 1/1958 opfordrede rådet regeringerne til at fastsætte frednings- og jagttider efter ensartede principper for sådanne dyrearter, som opholder sig i forskellige nordiske lande på forskellige tidspunkter og har behov for beskyttelse. Af meddelelserne til denne rekommandation er det fremgået, at man næppe kan gennemføre en omfattende koordinering af jagttiderne, førend der er skabt en udvidet fællesnordisk vildtbiologisk forskning. En af regeringerne i alle landene undtagen Island nedsat vildtforskningskomité har derfor foreslået oprettelse af et permanent nordisk kollegium for vildtforskning med nordiske forskningsprogrammer og udveksling af forskere. Midlerne hertil kan skaffes af de organer og fonds, som allerede finansierer den nationale jagt- og vildtforskning i hvert af landene.

For at få de forskellige frednings- og jagtproblemer alsidigt belyst afholdt Nordisk Råds juridiske udvalg 14. oktober 1966 en konference i Bergen. Foredragene og indlægene på denne er offentliggjort i Nordisk Udredningsserie som betænkning 1967: 7 („Jagt- og viltvårdskonference 1966“).

På grundlag af det materiale udvalget havde indsamlet, foreslog det rådet at henstille følgende til regeringerne:

- 1) at der oprettes et nordisk kollegium for vildtforskning,
- 2) at der fastsættes visse fælles grundprincipper for bestemmelserne om jagt på og fredning af dyr og fugle,
- 3) at der samvirkes ved fastsættelsen af jagt- og fredningstiderne, så der ikke i ét land vedtages bestemmelser, som modvirkes i et andet land, og således at man søger at tilsikre en rimelig fordeling af det jagtmæssige udbytte, samt
- 4) at man undersøger mulighederne for at oprette en eller flere vidtstrakte naturparker på finsk, norsk og svensk område, hvori de store rovdyr i Norden skal være fredet.

Rådet fulgte udvalget og vedtog dets indstillinger som henholdsvis rekommandation nr. 1, 2, 3 og 4.

2. *Nordisk vidnepligt (A 125)*

Tidligere var borgerne i de nordiske lande ikke forpligtede til at indfinde sig som vidner for en domstol i deres eget land, hvis den lå uden for en bestemt afstand fra retsstedet. Nu er sådanne territoriale grænser for vidnepligt dog blevet ophævet i de enkelte lande, bortset fra Norge. Efter den gældende lovgivning har borgerne derimod ikke pligt til at afgive vidneforklaring for domstolene i et af de andre lande. Et vidne kan nok indkaldes, men det er helt frivilligt, om han ønsker at give møde. Tvangsmidler kan ikke anvendes. Udebliver vidnet, må sagen oversendes til en domstol i vidnets hjemland, hvor der kan foretages en subsidær afhøring.

Da der er behov for vidnepligt direkte for den dømmende ret i et andet nordisk land, særligt i grænseegnene og navnlig i straffesager, foreslog nogle medlemmer, blandt disse Knud Thestrup, at regeringerne skulle undersøge forudsætningerne for, at der i hvert af landene kan indføres pligt til at give møde som vidne for domstolene i et andet nordisk land. Forslagsstillerne pegede bl. a. på det lidet rimelige i, at et vidne fra Jylland har pligt til at indfinde sig i København, mens et vidne i Malmö eller Landskrona ikke har samme pligt. På baggrund af det allerede eksisterende nære samarbejde mellem de retshåndhævende myndigheder i de nordiske lande og som et naturligt supplement til den frie samfærdsel mellem disse lande anså forslagsstillerne den nuværende begrænsning af vidnepligten for urimelig og tilfældig.

Juridisk udvalg var enig med forslagsstillerne og udtalte, at der i international ret ikke kendes noget forbillede for en sådan ordning. Denne må derfor ses som endnu et udslag af den nære samhørighed og tillid, som præger forholdet mellem de nordiske lande, og som inden for strafferetten allerede særlig er kommet til udtryk i reglerne om lovovertrædere og om fuldbyrdelse af straf m. v.